

Uroterapeut - en vigtig resurs i vården

Til

Ministeriet for Sundhed og forebyggelse

Slotsholmsgade 10-12

1216 København K

Att.: Kontorchef Mogens Jørgensen

Den 29.november 2011

Anmodning om autorisationsordning for uroterapeuter

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har i brev af 19. oktober 2010 (sagsnummer 1004901) ikke fundet grundlag for etablering af en autorisationsordning for uroterapeuter.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet oplyser i det nævnte brev om den generelle praksis, som ligger til grund for vurderingen af ansøgninger om etablering af autorisationsordninger. Først oplyses om baggrunden for praksis og herefter for de kriterier, som indgår i den konkrete afvejning. Dernæst henvises der til Sundhedsstyrelsens udtalelse (j.nr 7-107-5/1/MCO), hvorefter ministeriet på den baggrund konkluderer, at der ikke vil være noget grundlag for etablering af en autorisationsordning for uroterapeuter.

Vi skal hertil indledningsvis bemærke, at Sundhedsstyrelsen i sin udtalelse alene skriver, at der på det foreliggende grundlag ikke er *dokumenteret* et behov for en autorisationsordning for uroterapeuter. Dette er forståeligt og har den naturlige forklaring, at vores henvendelse til Indenrigs- og Sundhedsministeriet den 28. april 2010 ikke var en formel ansøgning, men en anmodning om oplysninger om fremgangsmåden ved ansøgning om etablering af en autorisationsordning for uroterapeuter. Vi bad med andre ord om vejledning til brug for en sådan ansøgning, jf. forvaltningslovens § 7, stk. 1.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet burde i stedet for den anvendte fremgangsmåde have hørt os over Sundhedsstyrelsens udtalelse, således at vi havde mulighed for at supplere oplysningsgrundlaget med den fornødne dokumentation. Herefter burde ministeriet have foretaget en *konkret* vurdering, hvor dokumentation fra os om uroterapeuter i Danmark vurderes i forhold til de kriterier, som efter ministeriets egen redegørelse indgår i den konkrete afvejning.

Indenrigs- og Sundhedsministeriets tilrettelæggelse af sagsbehandlingen er således i strid med helt almindelige forvaltningsretlige principper om sagsoplysning og kontradiktion. Og fremgangsmåden er ikke mindst helt urimelig i lyset af, at vi – som det allerede er fremhævet – alene bad om vejledning til brug for en formel ansøgning.

På den baggrund – og da vi nu har modtaget den vejledning, som vi bad om i vores henvendelse af 28. april 2010 – skal vi hermed ansøge om etablering af en autorisationsordning for uroterapeuter:

Formålet med vores ansøgning er at styrke patientsikkerheden og fremme kvaliteten af sundhedsvæsenets ydelser. Dette er selve formålet med autorisationsordninger, jf. § 1, stk. 1, i autorisationsloven.

Efter det oplyste lægges der i praksis bl.a. vægt på ”om gruppen i forvejen er velreguleret gennem offentlig uddannelse”.

Hertil kan det oplyses, at vi er både læger, sygeplejersker, jordemødre og fysioterapeuter med en uroterapeutuddannelse. Efter vores opfattelse ville det imidlertid være forkert, hvis f.eks. en klage over vores uroterapeutiske arbejde behandles, som om vi havde fejlbehandlet noget på vores grunduddannelsesnivea, hvor vi har vores oprindelige autorisation. En konkret situation som f.eks. en klage skal svare til den egenskab, som arbejdet er udført i.

I overensstemmelse hermed er det følgende anført på Sundhedsstyrelsens hjemmeside om sundhedspersoner med flere professioner:

”Personer, der har to(eller flere) autorisationer, fx som læge og tandlæge eller som læge og sygeplejerske får et individuelt 'autID' for hver autorisation. Pågældende skal anvende det autID, der i den konkrete situation svarer til den egenskab som arbejdet/funktionen udføres i.”

Der lægges i praksis endvidere vægt på, ”i hvilket omfang gruppen udøver selvstændig privat virksomhed”. Det kan hertil oplyses, at det er vores vurdering, at ca. 50 %, herunder os selv, er selvstændigt erhvervsdrivende og dermed uden den adgang til instruktion og supervision, som er indbygget i det offentlige sundhedssystem. Der er derfor behov for at kunne udpege kvalificerede (autoriserede) uroterapeuter for patienterne.

Der lægges også vægt på, ”i hvilken udstrækning udøvelsen af virksomheden konkret kan udgøre en fare for patienterne”. Det kan hertil oplyses, at vi i vores arbejde som uroterapeuter behandler med strøm (elstimulationer og vibrationer) i urinrør, skede og endetarm, hvilket selvsagt kan medføre fare for patienterne, hvis ikke behandlingen udføres korrekt og efter høje faglige standarder. Da det er underlivet, der behandles, skal man som uroterapeut også have en stor faglig viden om overgreb,

seksuel misbrug og folks forskellige holdninger (religiøse eller opdragelsesmæssige), så disse patienter ydes den rette omsorg ved behandlingerne.

Sundhedsstyrelsen har i overensstemmelse hermed anerkendt, at uroterapi er en højt specialiseret funktion, jf. specialevejledning for gynækologi og obstetrik fra 22. december 2010, side 9:

”Urogynækologi: (om ikke at kunne holde på afføringen og bylder i underlivet)

- Analinkontinens i samarbejde med kirurger, gynækologer og [uroterapeuter](#). (<300 pt.):
Herlev Hospital, Odense Universitetshospital, AUH Århus (kirurgi), AUH Aalborg Sygehus, Gråbrødre Klinikken (kun konservativ behandling i formaliseret samarbejde, foreløbigt godkendt)
- Fistler (ikke fysiologiske forbindelser) mellem blære og skede, tarm og skede eller blære, tarm og skede i samarbejde med kirurger og [uroterapeuter](#) (<100 pt.):
Herlev Hospital, Odense Universitetshospital, AUH Århus (kirurgi)”

Det samme fremgår af Sundhedsstyrelsens: Rapport for specialet: Gynækologi og obstetrik, side 28.

På denne baggrund er det vores opfattelse, at der er behov for den kvalitetssikring og vejledning til brugerne (patienterne), som vil være indbygget i en autorisationsordning for uroterapeuter. Der findes i Danmark ca. 400.000 kvinder, ca. 100.000 mænd og ca. 60.000 børn, der lider af urininkontinens. Disse personer vil blive hjulpet langt hurtigere, bedre og billigere ved at blive behandlet af autoriserede uroterapeuter frem for sundhedspersoner, der ikke er tilstrækkelig kvalificerede til at udføre sådanne behandlinger. En autorisationsordning vil således kunne medvirke til, at der forekommer færre tilfælde af uheldig faglig adfærd, idet patienterne kan gå direkte til specialisterne, dvs. de autoriserede uroterapeuter. Med disse afsluttende bemærkninger skal vi anmode Sundhedsministeriet om at foretage en konkret og saglig vurdering af, om vores ansøgning kan imødekommes.

Såfremt der er behov for yderligere dokumentation eller lignende, er det vores forventning, at Sundhedsministeriet vender tilbage til os, så vi får mulighed for at bidrage til sagsoplysningen.

Kopi af dette brev sendes til Folketingets Sundhedsudvalg.

Med venlig hilsen

Formand Hanne Ryttergaard

Gunnvor Nicolajsen og Birthe Bonde.

Kontakt adresse

Hanne Ryttergaard

Sønderlundsvej 55

4000 Roskilde